

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาสภาพการปฏิบัติงานท่าของบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือบัณฑิตของวิทยาลัยการค้าเป็นจำนวน 838 คน บัณฑิตของวิทยาลัยกรุงเทพจำนวน 925 คน และบัณฑิตของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตจำนวน 537 คน ซึ่งบัณฑิตทั้ง 3 กลุ่มได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้นและแบบ เป็นระบบจากบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากคณะบัญชี คณะบริหารธุรกิจสาขาการบริหารงานบุคคล สาขาการบริหารการเงิน และสาขาการบริหารการตลาด ในการศึกษาสภาพการปฏิบัติงานท่าของบัณฑิตครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงปัจจัยในการผลิตของแต่ละสถาบัน ประสิทธิภาพในการผลิต เพื่อทราบถึงปัจจัยกระบวนการและผลสำเร็จในการผลิตบัณฑิตรุ่นนั้นๆ ด้วย

ผู้วิจัยแบ่งข้อมูลในการวิจัย เป็น 3 ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยในการผลิตบัณฑิตของแต่ละสถาบันซึ่งเก็บรวบรวมจากรายงาน บทความ ที่รวบรวมโดยกองวิชาการ ทบวงมหาวิทยาลัย ส่วนที่สองเป็นข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาที่บัณฑิตใช้ในการศึกษาจนสำเร็จการศึกษา เป็นข้อมูลที่เก็บจากหน่วยทะเบียนของแต่ละสถาบันโดยตรง และส่วนที่สามเป็นข้อมูลที่ได้อจากการส่งแบบสอบถามไปยังบัณฑิตทางไปรษณีย์ให้บัณฑิตตอบแบบสอบถามแล้วส่งคืนในการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวกับปัจจัยการผลิตและสภาพการปฏิบัติงานท่าของบัณฑิต ผู้วิจัยใช้วิธีบรรยายสรุปและแสดงในรูปของตาราง เปรียบเทียบ เกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิตและสัดส่วนการปฏิบัติงานท่าใช้วิธีแทนสูตรอัตราส่วนประสิทธิภาพและสูตรสัดส่วน และในกรณีที่ต้องการ เปรียบเทียบระหว่างสถาบันใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และ x^2 ถ้ามีนัยสำคัญจึงทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยใช้วิธีของ Scheffe สำหรับอัตราส่วนประสิทธิภาพ และ Z - Test สำหรับสัดส่วนการปฏิบัติงานท่า

ผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยการผลิต

จากการวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยการผลิต คือ หลักสูตร รายวิชา ที่กำหนดในหลักสูตร จำนวนวิชา อัตราส่วนของกลุ่มวิชาพื้นฐาน กลุ่มวิชาแกน วิชาชีพออก โท และกลุ่มวิชาเลือก ของทั้ง 3 สถาบันมีความใกล้เคียงกัน เกี่ยวกับกำลังการผลิตหรืออัตราส่วนของอาจารย์ต่อจำนวนนักศึกษาโดยเฉลี่ย วิทยาลัยการศา 1:33 วิทยาลัยกรุงเทพ 1:30 และวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็น 1:34 สำหรับอาจารย์ประจำ ส่วนอัตราส่วนของอาจารย์ทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษาเป็นดังนี้ วิทยาลัยการศา 1:15 วิทยาลัยกรุงเทพ 1:18 และ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 1:15 และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4 คือ 1:30 และ 1:15 จะเห็นว่า อัตราส่วนของ อาจารย์ประจำต่อจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยกรุงเทพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนอีก 2 สถาบันไม่เป็นไปตามเกณฑ์ ส่วนอัตราส่วนของอาจารย์ทั้งหมดต่อจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยกรุงเทพไม่เป็นไปตามเกณฑ์ ส่วนอีก 2 สถาบันเป็นไปตามเกณฑ์ เกี่ยวกับอัตราส่วนของอาจารย์ตามวุฒิการศึกษา ใกล้เคียงกันทั้ง 3 สถาบันคือ อาจารย์วุฒิปริญญาเอกมีสัดส่วนค่อนข้างต่ำ คือ 1-10 ใน 100 แต่เกณฑ์ที่ระบุไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาคือ 20 ใน 100

2. ผลการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิต

2.1 วิทยาลัยการศา

โดยส่วนรวมอัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตของ วิทยาลัยการศาสูงกว่า 0.95 เกือบทุกสาขาวิชา มีเพียงสาขาการบริหารงาน บุคคลเท่านั้นที่ต่ำกว่า ถ้าพิจารณาเป็นรายสาขาวิชา พบว่า สาขาที่มีค่า อัตราส่วนประสิทธิภาพสูงสุดเรียงไปหาค่าต่ำสุด คือสาขาการบริหารการเงิน (0.99) สาขาการบริหารทั่วไป(0.98) สาขาการบริหารการตลาด(0.97) สาขาการบัญชี(0.96) สาขาการเลขานุการ(0.95) และสาขาการบริหาร งานบุคคล(0.92)

2.2 วิทยาลัยกรุงเทพ

โดยส่วนรวมอัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิตของวิทยาลัยกรุงเทพสูงกว่า 0.95 ทุกสาขาวิชา ถ้าพิจารณาเป็นรายสาขาวิชาพบว่า สาขาที่มีอัตราส่วนประสิทธิภาพสูงสุดเรียงไปหาค่าสุด คือสาขาการบัญชี (0.98) สาขาการบริหารการเงิน สาขาการบริหารการตลาด และสาขาการเลขานุการ (0.97) เท่ากัน

2.3 วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โดยส่วนรวมอัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิตของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตสูงกว่า 0.95 และต่ำกว่า 0.95 พอๆกัน กล่าวคือกลุ่มที่สูงกว่า คือสาขาการบัญชีและสาขาการบริหารการเงิน (0.96) เท่ากัน และกลุ่มต่ำคือสาขาการบริหารงานบุคคล (0.89) และสาขาการบริหารการตลาด (0.88)

และจากการเปรียบเทียบอัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิต สาขาต่างๆระหว่างสถาบัน พบว่า เกือบทุกสาขาวิชาที่มีอัตราส่วนประสิทธิภาพการผลิตไม่แตกต่างกัน มีเพียงสาขาการบริหารการตลาดของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเพียงสาขาเดียวที่แตกต่างจากบัณฑิตของวิทยาลัยการค้าและวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตอย่างมีนัยสำคัญ

3. ผลการวิจัยเกี่ยวกับสภาพการมีงานทำของบัณฑิต

3.1 สักส่วนการมีงานทำ

3.1.1 วิทยาลัยการค้า

โดยส่วนรวมสักส่วนการมีงานทำของบัณฑิตวิทยาลัยการค้าสูงกว่า 0.95 เพียงสาขาเดียว ถ้าพิจารณาเป็นรายสาขาวิชาพบว่า สาขาที่มีสักส่วนการมีงานทำของบัณฑิตสูงสุดเรียงไปหาค่าสุดคือ สาขาการบริหารงานบุคคล (0.96) สาขาการบริหารการตลาด (0.93) สาขาการบริหารการเงิน (0.92) และสาขาการบัญชี (0.90)

3.1.2 วิทยาลัยกรุงเทพ

โดยส่วนรวมสักส่วนการมีงานทำของบัณฑิตต่ำกว่า 0.95 ทุกสาขาวิชา ถ้าพิจารณาเป็นรายสาขาวิชา พบว่า สาขาที่มี

สัดส่วนการมีงานทำของบัณฑิตสูงสุดเรียงไปหาค่าสุดคือ สาขาการบัญชี(0.94) สาขาการบริหารงานบุคคล(0.88) สาขาการบริหารการเงิน และสาขาการบริหารการตลาด(0.86) เท่ากัน

3.1.3 วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

โดยส่วนรวมสัดส่วนการมีงานทำของบัณฑิตวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตต่ำกว่า 0.95 ทุกสาขาวิชา ถ้าพิจารณาเป็นรายสาขาวิชา พบว่า สาขาที่มีสัดส่วนการมีงานทำของบัณฑิตสูงสุดเรียงไปหาค่าสุดคือ สาขาการบริหารการตลาด(0.87) สาขาการบริหารการเงิน(0.85) สาขาการบัญชี(0.82) และสาขาการบริหารงานบุคคล(0.67)

จากการเปรียบเทียบสัดส่วนการมีงานทำของบัณฑิตรวมทุกสาขา ระหว่างสถาบัน พบว่า สัดส่วนการมีงานทำของบัณฑิตวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตแตกต่างจากอีก 2 สถาบัน อย่างมีนัยสำคัญ

3.2 ลักษณะการปฏิบัติงานของบัณฑิต

3.2.1 วิทยาลัยการค้า

จากการศึกษาการสัมพันธกันระหว่างสภาพการมีงานทำของบัณฑิตกับตัวแปรต่างๆ พบว่า บัณฑิตชายและบัณฑิตหญิงมีสัดส่วนการมีงานทำไม่แตกต่างกัน บัณฑิตส่วนใหญ่ทำงานธุรกิจเอกชน(0.65) งานที่ทำคืองานคานบัญชี(0.40) และการเงิน(0.24) ว่างงานไม่เกิน 1 ปี(0.89) ทำงานตรงสาขาที่สำเร็จ(0.42) หางานไคควยความสามารถของตัวเอง(0.58) และผู้อื่นช่วยเหลือ(0.39) พอใจในงานที่ทำ(0.55) ด้รับเงินเดือนหรือรายไคเมื่อเทียบกับบัณฑิตจากสถาบันการศึกษาของรัฐพอๆกัน และมากกว่า(0.89) และไมไคศึกษาต่อกับค้กับการทำงาน(0.94) เกี่ยวกับวิชาต่างๆที่กำหนดให้ศึกษาตามหลักสูตรส่วนใหญ่(0.60) ให้ความเห็นวาคควรเพิ่มเคิมอีก เช่น คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ การฝึกงาน และการใช้เครื่องมือใช้สำนักงาน เป็นต้น

สำหรับบัณฑิตที่ว่างงานส่วนใหญ่(0.93) มีวุฒิเพียงปริญญาตรี ไม่มีประสบการณ์การฝึกงาน(0.81) ส่วนใหญ่ไม่มีงานทำเพราะหางานไม่ได้(0.53) และว่างงานมาเป็นเวลา 1 ปี(0.70) งานที่ค้องการคือรับราชการ

และรัฐวิสาหกิจ(0.40) และไม่เลือกงาน(0.45)

3.2.2 วิทยาลัยกรุงเทพ

การสัมพันธ์กันระหว่างสภาพการมีงานทำของบัณฑิตกับตัวแปรต่างๆ พบว่า บัณฑิตชายมีงานทำคิดเป็นสัดส่วนมากกว่าบัณฑิตหญิง บัณฑิตส่วนใหญ่(0.74)ทำงานในหน่วยงานธุรกิจเอกชน งานที่ทำคือบัญชี(0.34) การเงิน(0.25) จัดการและบริหาร(0.20) วางงานไม่เกิน 1 ปี(0.97) ทำงานตรงสาขาที่สำเร็จ(0.47) ทำงานได้ด้วยความสามารถของตัวเอง(0.56) และผู้อื่นช่วยเหลือ(0.39) พอใจในงานที่ทำ(0.57) ใ้รับเงินเดือนพอๆกันและมากกว่าบัณฑิตจากสถาบันของรัฐ(0.90) ไม่ได้ศึกษาต่อควบคู่กับการทำงาน(0.89) เกี่ยวกับวิชาต่างๆที่กำหนดให้ศึกษาตามหลักสูตรมีเพียง(0.46)ให้ความเห็นว่าควรเพิ่มเติมอีก สาขาการบัญชีให้เพิ่มวิชาหลัก ส่วนสาขาอื่นๆให้เพิ่มเกี่ยวกับการใช้เครื่องใช้สำนักงานและวิชาเกี่ยวกับการเสริมสร้างบุคลิกภาพ เช่น กฎหมาย การประชาสัมพันธ์ การพุดในที่ชุมชน เป็นต้น

สำหรับบัณฑิตที่ว่างงานส่วนใหญ่(0.97)มีวุฒิเพียงระดับปริญญาตรี ไม่มีประสบการณ์การทำงาน(0.72) ส่วนใหญ่(0.52)ไม่มีงานทำเพราะหางานไม่ได้ ว่างงานมาเป็นเวลา 1 ปี(0.74) งานที่ต้องการทำคือรับราชการและรัฐวิสาหกิจ(0.31) ไม่เลือกงาน(0.35)

3.2.3 วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพการมีงานทำของบัณฑิตกับตัวแปรต่างๆ พบว่า บัณฑิตชายมีงานทำคิดเป็นสัดส่วนมากกว่าบัณฑิตหญิง บัณฑิตส่วนใหญ่(0.57)ทำงานในหน่วยงานธุรกิจเอกชน งานที่ทำคืองานคานบัญชี(0.30) งานคานการเงิน(0.22) งานคานธุรการ(0.19) และงานคานการจัดการ(0.17) วางงานไม่เกิน 1 ปี(0.93) ทำงานตรงสาขาที่สำเร็จการศึกษา(0.44) ทำงานได้ด้วยความสามารถของตัวเอง(0.38) ผู้อื่นให้ความช่วยเหลือ(0.45) ทำงานที่นี้ก่อนไปศึกษา(0.12) พอใจในงานที่ทำ(0.52) ใ้รับเงินเดือนพอๆกันและมากกว่าเมื่อเทียบกับบัณฑิตจาก

สถาบันการศึกษาของรัฐ(0.87) และไม่ใ้ศึกษาต่อควบคู่กับการทำงาน(0.85) เกี่ยวกับวิชาต่างๆที่กำหนดใ้ศึกษาตามหลักสูตรส่วนใหญ่(0.56) ใ้ความเห็น ว่าควรเพิ่ม เติมอีก เกี่ยวกับวิชาต่างๆที่ใ้เพิ่ม เช่น คอมพิวเตอร์ ภาษาต่างประเทศ และการฝึกงาน เป็นต้น

สำหรับบัณฑิตที่ว่างงานทั้งหมด(1.00) ไม่ใ้ศึกษาต่อ ไม่มีประสบการณ์การฝึกงาน(0.73) ไม่มีงานทำเพราะหางานไม่ใ้(0.37) ต้องการเปลี่ยนงานใหม่(0.33) และรอบรรจุ(0.20) ว่างงานเป็นเวลา 1 ปี(0.56) งานที่ต้องการทำคือ รับราชการและรัฐวิสาหกิจ(0.53) ไม่เลือกงาน(0.27)

3.3 ปัจจัยที่มีส่วนช่วยในการหางานทำของบัณฑิต

จากการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีส่วนช่วยในการหางานทำของบัณฑิต พบว่า โดยส่วนรวมบัณฑิตของทั้ง 3 สถาบัน ใ้ความเห็นตรงกันคือ สถาบันควรหาวิธีการใ้นักศึกษาใ้รับการฝึกงานมากกว่าเท่าที่เป็นอยู่ สถาบันควรมีส่วนช่วยในการหางานทำใ้แกบัณฑิตใ้มากกว่าเท่าที่เป็นอยู่ และสถาบันควรออกเอกสารสำคัญใ้เร็วกว่านี้เพื่อโอกาสในการสมัครงานก่อนพร้อมทั้ง เสนอแนะใ้สถาบันปรับปรุงในสิ่งต่อไปนี้คือ

3.3.1 สถาบันควรสร้างภาพพจน์ของนักศึกษาที่ใ้แก่สังคมใ้มากกว่านี้ โดยการทำให้สาธารณประโยชน์ เพื่อให้สังคมยอมรับและมีทัศนคติที่ใ้ต่อบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษา เอกชน

3.3.2 เพิ่มประสบการณ์การใช้เครื่องใช้สำนักงาน เช่น พิมพ์ดีดไฟฟ้าทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ คอมพิวเตอร์

3.3.3 เตรียมบัณฑิตใ้พร้อมก่อนที่จะออกไปทำงาน โดยการ เชิญวิทยากรที่มีความสามารถและประสบผลสำเร็จในการงานและอาชีพมาใ้คำแนะนำแกบัณฑิต

3.3.4 กำหนดใ้การฝึกประสบการณ์เป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาทุกสาขา และสถาบันควรมีส่วนช่วยในการหาแหล่งฝึกงาน และแหล่งงานสำหรับบัณฑิต

3.3.5 เพิ่มภาษาต่างประเทศใ้มากขึ้นไม่เพียงแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น แม้ภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส

ภาษาเยอรมันก็มีความสำคัญ เช่นเดียวกัน สำหรับภาษาอังกฤษให้เพิ่มการสนทนาให้มากยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. เกี่ยวกับปัจจัยการผลิต

จากการศึกษาปัจจัยการผลิตเกี่ยวกับหลักสูตรที่แต่ละสถาบันใช้ถือว่าใกล้เคียงกันมาก กล่าวคือ จำนวนวิชาอยู่ในช่วง 44-52 วิชา หรือ 132-150 หน่วยกิต สัดส่วนของรายวิชาในหมวดวิชา เฉพาะคานหรือวิชาชีพ เป็น 0.54-0.67 เป็นอย่างต่ำ แต่ถาพิจารณาจากข้อคิดเห็นของบัณฑิตจะเห็นว่าบัณฑิตต้องการให้เพิ่มวิชาในกลุ่มวิชา เฉพาะคานสำหรับวิทยาลัยกรุงเทพ และให้เพิ่มวิชาเกี่ยวกับการจัดการ ธุรกิจนาคยอมสำหรับวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเกี่ยวกับอัตราส่วนของอาจารย์ต่อนักศึกษา และสัดส่วนของอาจารย์ระดับปริญญา เอกนั้นบางสถาบันการศึกษายังต่ำกว่า เกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) แต่ในปัจจุบันทุกสถาบันได้ปรับปรุงปัจจัยส่วนนี้ให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานแล้ว และยังคงปรับปรุงกระบวนการตลอดจนพัฒนาวิธีการผลิตบัณฑิตให้บัณฑิตที่สำเร็จออกไปนั้น เป็น เช่นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยคุณภาพพร้อมที่จะออกไปประกอบอาชีพและพัฒนาสังคมไทยอย่างมีประสิทธิภาพทัดเทียมกับบัณฑิตจากสถาบันการศึกษาของรัฐ

2. ประสิทธิภาพการผลิต

ในการศึกษาประสิทธิภาพการผลิตบัณฑิตสาขาต่างๆของแต่ละสถาบัน พบว่า ทุกสาขาวิชาค่าอัตราส่วนประสิทธิภาพต่ำกว่า 1 ขอมแสดงให้เห็นว่าการผลิตบัณฑิตของแต่ละสถาบันมีการสูญเสีย เกิดขึ้น เนื่องจากนักศึกษาใช้เวลาศึกษาเกิน เวลาขั้นต่ำที่หลักสูตรกำหนดให้คือ 4 ปี หรือ 8 ภาคการศึกษา แต่ในทางกลับกันค่าอัตราส่วนประสิทธิภาพต่ำกว่า 1 อาจแสดงให้เห็นว่าสถาบันการศึกษาต้องการพัฒนาคุณภาพของบัณฑิตให้พร้อมและแตกฉานในสาขาวิชาต่างๆอย่างจริงจังจึงทำให้ให้นักศึกษาต้องใช้ เวลาในการศึกษามากขึ้น และในการ เปรียบเทียบค่าอัตราส่วนประสิทธิภาพสาขาต่างๆ ระหว่างสถาบัน ผลปรากฏว่า มีบางสาขาของสถาบันการศึกษาหนึ่งแตกต่างจากสาขาเดียวกัน

กับอีก 2 สถาบัน น่าจะมาจากเหตุผล 3 ประการต่อไปนี้

2.1 นักศึกษาของแต่ละสถาบันมีพื้นฐานทางวิชาการแตกต่างกัน จึงใช้เวลาในการศึกษาเกินกว่าเวลาขั้นต่ำที่กำหนดต่างกันด้วย

2.2 การกำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำสำหรับการ ใค/คก ในวิชาบางวิชาของแต่ละสถาบันแตกต่างกัน เพื่อสนองนโยบายการยกระดับมาตรฐานของบัณฑิตใหม่คุณภาพสูง พร้อมทั้งจะออกไปแข่งขันกับบัณฑิตจากสถาบันการศึกษาอื่นๆ อาจมีส่วนทำให้นักศึกษาต้องลงเรียนวิชานั้นซ้ำซึ่งต้องทำให้ให้นักศึกษาใช้เวลาในการศึกษามากขึ้น

2.3 การเลือกสาขาวิชาของคณะบริหารธุรกิจของแต่ละสถาบันไม่เหมือนกัน เช่น นักศึกษาของวิทยาลัยกรุงเทพลงทะเล เป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 เหมือนกันทุกคนโดยไม่แยกสาขาวิชา และตามผลการเรียนไม่ถึง เกณฑ์ที่กำหนด นักศึกษาต้องลงทะเล เป็น เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ใหม่ ดังนั้นการนับระยะเวลา ก็ต้องเริ่มนับใหม่ นักศึกษาของวิทยาลัยการค้าก็ เช่นเดียวกัน ส่วนนักศึกษาของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตก็นักศึกษาต้องเลือกสาขาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 นักศึกษาบางคนอาจทำคะแนนในหมวดวิชาแกนไม่ถึงนักศึกษาก็สามารถเปลี่ยนสาขาวิชาใหม่ โดยนับหน่วยกิตของวิชาในกลุ่มวิชาพื้นฐานทั่วไป เป็นหน่วยกิตในกลุ่มวิชาพื้นฐานของสาขาวิชาใหม่ทำให้นักศึกษานั้นมีระยะเวลาในการศึกษามากตามไปด้วย

3. สภาพการมีงานทำของบัณฑิต

จากการศึกษาสภาพการมีงานทำของบัณฑิต โดยส่วนรวมพบว่า สัดส่วนการมีงานทำของบัณฑิตค่อนข้างสูงคือ อยู่ในช่วง 0.81-0.92 แต่ถาพิจารณาเป็นรายๆ จะเห็นว่า บัณฑิตบางสาขาในรุ่นหลังๆ สัดส่วนการมีงานทำค่อนข้างต่ำ ที่เป็นเช่นนี้ เป็น เพราะบัณฑิตรุ่นก่อนๆ มีเวลาในการหางานก่อน ย่อมไค้งงานทำก่อน และจากการ เปรียบเทียบสัดส่วนการมีงานทำระหว่าง สถาบันการศึกษาพบว่า บัณฑิตของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีสัดส่วนค่อนข้างต่ำกว่าอีก 2 สถาบัน ที่เป็นเช่นนี้อาจ เป็น เพราะบัณฑิตของวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ยังมีค่านิยมที่จะทำงานในหน่วยงานของรัฐ ซึ่งไค้จากผลการวิจัย เกี่ยวกับ ลักษณะของงานที่บัณฑิตว่างงานต้องการ จะเห็นว่าบัณฑิตของวิทยาลัยธุรกิจ

ของการรับราชการและรัฐวิสาหกิจสูงถึง 0.53 ในขณะที่บัณฑิตของวิทยาลัยการคำ และวิทยาลัยกรุงเทพของการทำงานลักษณะนี้เพียง 0.40 และ 0.31 ตามลำดับ ทั้งนี้ที่อัตราการกำลังของราชการเพิ่มขึ้นเพียงปีละ 2 % เท่านั้น ย่อมไม่สามารถรองรับบัณฑิตเหล่านี้ได้หมด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยนี้จึงขอเสนอแนะข้อปฏิบัติต่างๆซึ่งบางสถาบัน การศึกษาอาจมีการปฏิบัติอยู่แล้ว ส่วนสถาบันการศึกษาที่ยังปฏิบัติได้ไม่ครบ จะได้นำในส่วนที่ยังขาดอยู่ไปปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป ดังนี้

1. เกี่ยวกับปัจจัยการผลิตและกระบวนการผลิตบัณฑิต

1.1 สถาบันควรปรับปรุงลักษณะกลุ่มวิชา เฉพาะคำหรือวิชาชีพ โดยเน้นการนำไปใช้อย่างจริงจังมากกว่าที่จะสอนคานทฤษฎี ซึ่งทำได้โดย

1.1.1 จัดให้มีการฝึกงานตามหน่วยงานต่างๆ

หลังจากสำเร็จการศึกษาโดยกำหนดให้เป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาทุกสาขา แทนที่จะกำหนดเป็นวิชาเลือกอย่างที่เคยปฏิบัติอยู่ และให้นับผลการฝึกงานเป็น ผลการ เรียนควย

1.1.2 จัดให้มีภาคปฏิบัติ(work shop)โดยยกปัญหา ที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าที่จะสมมุติขึ้น

1.1.3 จัดเรียนแบบสัมมนา โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย เพื่อฝึกให้นักศึกษามีความคิดริเริ่ม รู้จักหาเหตุผล และมีความรู้ในการทำวิจัย เบื้องต้น

1.2 สถาบันควรปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ ของการทำงานในปัจจุบันให้มากขึ้น โดย

1.2.1 การเรียนคอมพิวเตอร์ควร เน้นให้นักศึกษา รู้จักเขียนโปรแกรมเบื้องต้น เพื่อแก้ปัญหาต่างๆได้ และใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในทางธุรกิจได้อย่างชำนาญ

1.2.2 ควรเพิ่มภาษาต่างประเทศให้มากกว่านี้ ไม่เพียงแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น ภาษาอื่นๆก็ เช่นเดียวกันจะคง เน้นให้พูดหรือ

โค้คอบจคหมายไค้

1.2.3 ควร เบิครายวิชาเก็ยวักกับการใช้เครื่องใช้
สำนักรงาน เช่น พิมพีคักทังภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เครื่องค่านวน
เทเลเทกซ์ เป็นคน

2. เก็ยวักกับอัคราสำนวนประลัทธิภพ

สถาปนักรศึกษาที่เก็ยวักของควรรนำผลกรวิจัยนี้ไปประกอบใน
การกำหนคนโยบาย เพ็ยให้กรจักรการศึกษามีประลัทธิภพยั้งขึ้น โดย

2.1 ควรศึกษาสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้ให้นักศึกษาใช้เวลาในการ
ศึกษา เกินความจำเป็น

2.2 ควรมีการแนะนำและชักจูงให้นักศึกษาได้ศึกษาในสาขา
ที่คนมีความถนัดหรือมีลูู่ทางในการท่างาน ซึ่งถ่านักศึกษาเลือกศึกษาในสาขา
ที่คนไม่ถนัดอาจคองไข เวลาศึกษามาก เกินความจำเป็น

3. เก็ยวักกับการจักรท่างาน

3.1 สถาปนักรควรมีหน่วยงำนที่ทำหน้าทีบริการจักรท่างาน
ให้แกบัณฑิต โดยค่านักรคังค่อไปนี้

3.1.1 คักค่อสถาปนักรหรือองคักรท่างจรุภิจค่างๆ
เพ็ย เป็นทีมีถงงานของนักศึกษหรือรองรับบัณฑิตที่สำเร็จกรศึกษา เขาท่างาน

3.1.2 เตรียมความพรอมให้แกบัณฑิตก่อนที่จะออกไป
ประกอบอาชีพ โดยการ เข็ยวิพยากรที่มึความรู้ความสามารถและประสพผล
สำเร็จในอาชีพการงาน มาให้ค่านแนะนำและแนะแนวท่างให้บัณฑิตใหม่
เตรียมพรอมก่อนที่จะไปสูโลกจรุภิจที่แท้จริง

3.1.3 เป็นแหล่งข่าวสารกรการรับสมัครงาน หรือ
เป็นสื่อถกลาง ระหว่างบัณฑิตกับแหล่งงาน

3.2 สถาปนักรควรรออกเอกสรสำคัญที่ใช้ในการสมัครงาน
แกบัณฑิตโดย เร็วทีสุค เพ็ยโอกาสในการท่างานก่อน

3.3 สถาปนักรควรสง เสริมการสร่างภพพจนทีคึของนักศึกษา
โดยการให้นักศึกษาได้ข่าเพ็ยประโยชนแกสังคม เพ็ยให้หน่วยงำนค่างๆ

ใครจักสถาปนาศึกษานั้นๆมากยิ่งขึ้น

3.4 นักศึกษาไม่ควรเลือกงาน มีงานอะไรที่พอจะทำได้ให้ทำไปก่อน เพื่อประสบการณ์ของนักศึกษาเอง เมื่อมีโอกาสจึงค่อยเลือกงานที่ดีกว่า ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยลักษณะนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่างให้ครบทุกสถาบัน
2. ควรศึกษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างสถาบันการศึกษาของรัฐกับสถาบันการศึกษาเอกชน
3. ศึกษาทัศนคติของหัวหน้างานที่บัณฑิตเหล่านี้ปฏิบัติงานอยู่ เพื่อหาจุดบกพร่องหรือปรับปรุงคุณภาพของบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการของหน่วยงานต่างๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย